

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل
۲۱ دسمبر ۲۰۲۱

بحران افغانستان "گاو شیری" پاکستان!

(۲)

دوشنبه-۲۹ قوس ۱۴۰۰ - کابل:

۳- استفاده ابزاری پاکستان از "سازمان همکاری اسلامی":

در نوشته های قبلی بارها بر این نکته تأکید ورزیده ام که زمامداران پاکستان در استفاده ابزاری از افغانستان چنان ماهر و استاد شده اند و چنان بدان عادت نموده اند که از هر تحرکی با هر محتوایی می خواهند، استفاده ابزاری نموده منافع آزمندانۀ خود را از آن طریق تأمین نمایند.

یکی از نمونه های برجسته چنین سوءاستفاده ابزاری از مقاومت مردم افغانستان علیه اشغالگران شوروی، کنفرانسی بود که از طرف سلف این سازمان یعنی "سازمان کنفرانس اسلامی" در اوایل سال ۱۹۸۰ میلادی دقیقاً به تعقیب اشغال خونبار افغانستان به وسیله روسها در اسلام آباد انعقاد یافت.

در آن کنفرانس دولت پاکستان که روی دلایل چندی با تحریم های امپریالیسم امریکا دست و پنجه نرم می کرد، با مظلوم نمائی و بزرگنمایی خطر هجوم شوروی بر پاکستان، با به نمایش گذاشتن وضع رقتبار پناهندگان افغانستان در پاکستان و همزمان با آن عربه کشی "صادق قطب زاده" وزیر خارجه آنوقت رژیم ولایت فقیه، اوضاع را چنان حاد نشان دادند که همه فکر نمایند، بله روسها حتا بند کفشهای شان را نیز بسته و عنقریب بعد از ختم غایله در افغانستان بر پاکستان نیز حمله خواهند نمود.

زمامداران پاکستان آن زمان تحت ریاست قاتل خلق فلسطین و نوکر صهیونیسم "جنرال ضیاء الحق" و "اختر عبدالرحمان" رئیس "آی. اس. آی." بعد از مظلوم نمائی ها و پاکستان را به مثابه خط مقدم دفاع و آخرین سنگر دفاعی از "دنایای آزاد"، "دموکراسی غربی"، "خلیج فارس و بحر هند" و "جهان اسلام" معرفی داشتن، با برخورداری کامل از حمایت امپریالیسم غرب و چین "تین سیاوپینگ" کنفرانس را به اتخاذ دو تصمیم همزمان تقریباً وادار ساختند.

حمایت کامل اکثریت قریب به اتفاق کشور های اسلامی از "مقاومت رسمی" ضد شوروی در افغانستان اعم از دولت ها، مؤسسات خیریه، عناصر و افراد "خیرخواه" با سهولت در محاسبه کمکه ها حین پرداخت مالیات بر عایدات در تمام کشور های جهان و دیگری صلاحیت و مسؤولیت تقسیم تمام کمکه ها از نظامی گرفته تا صحتی، اجتماعی و فرهنگی و مالی همه را به دولت پاکستان سپردن بود. یعنی پاکستان قادر شد با هنرنمایی افراد خودش و حمایت استخبارات انگلیس، امریکا و چین، خود را رسماً و عملاً به مثابه قیم مقاومت رسمی و قیم پناهندگان افغانستان و به مرور زمان با

در دست داشتن کلید توزیع کمکها، قیم مردم به پا خاسته افغانستان بر همگان قبولانده، از آن به بعد نه تنها تحریم های غرب را علیه خودش از بین ببرد، بلکه به میلیارد ها دالر پول نقد و به همان اندازه تسلیحات مدرنی که بتواند با ماشین جنگی سوسیال امپریالیستی آورد نماید، در تمام سالهای "جهاد" به دست آورده، اگر قرار باشد پشاور و اسلام آباد را معیار استفاده از آن کمکها قرار دهیم، "ته تی" محله اشراف نشین قبلی پشاور را به خانه های اولترا لوکس حیات آباد تغییر داد.

حالا هم وقتی ۴۱ سال بعد باز اسلام آباد میزبان کنفرانس "سازمان همکاری اسلامی" می گردد، این را باید بدانیم که هم پیشنهاد دهنده کنفرانس یعنی عربستان سعودی و هم میزبان کنفرانس یعنی پاکستان، هیچ کدام به فکر کمک به مردم افغانستان و نجات آنها از فقر و گرسنگی و مرگ و میر برخاسته از آنها نبوده و نیستند، بلکه هریک از آنها به خاطر تأمین منافع سیاسی و اقتصادی خود این کنفرانس را دایر نموده اند.

یعنی در حالی که انگیزه عربستان سعودی از گرفتن نقش فعال در زمینه، رقابت افسار گسیخته با رژیم ولایت فقیه و کشور یک وجبی "قطر" می باشد و می خواهد با تکیه بر جیبهای خودش و زور اربابان و اعتبار کذائی "خانه خدا" و نگرانی از "حرمین شریفین"، ترکتازی و یکه تازی آن دو حریف را مانع شده، نقش خود را برجسته سازد، زمامداران پاکستان همان کوسه ماهی هائی می شوند که بوی خون به دماغ شان رسیده و می خواهند در اسرع وقت ممکن شکار زخمی را از حلقومش فرو برد.

زمامداران پاکستان باز هم متوجه شده اند، که امکان دریافت پول و رسماً خود را قیم طالب و حاکمیت ملاسالار و در نتیجه تمام افغانستان را یافته است. تفاوتی که وضع امروز با دیروز دارد، به جای خطر شوروی، خطر فقر، گرسنگی، امکان گسترش هسته های تروریستی و از آن طریق دنیا را با خطر مواجه ساختن را برجسته ساخته، با حرکت از این منظر که جهان بر طالب اعتماد ندارد و نمی خواهد کمکهای بشردوستانه شان را به دست طالب و نظام ملاسالار بسپارند، زمامداران پاکستان بخت خود شان را زنده یافته، باز هم در صددان تا با هزارویک دلیل، توزیع کمکهای را در اختیار خود بگیرند. شاید یکی از دلایل امتناع پاکستان از به رسمیت شناختن نظام ملاسالار، همین امید باشد.

زمامداران پاکستان با این ترفند می خواهند، اولاً به مانند دهه های گذشته مجموع کمکها را خود دریافت دارند و با دادن "غود از گاو"، کارد فقر و گرسنگی را بر گردن نحیف مردم افغانستان همیشه نگه دارد و ثانیاً از طریق توزیع کمکها طالب و بقیه نوکران زرخریدش را هم سیر نماید و هم به آنها امکان فراهم نماید تا بر مردم سروری نمایند. هموطنان گرامی!

تا زمانی که من و تو ساکت و صامت در خانه های خود نشسته منتظر آمدن عزرائیل و مرگ زن و فرزند خود هستیم، جهان بر همین منوال خواهد چرخید، اگر نمی خواهیم باز هم پاکستان با دزدی کمکها، امکان برتری و سیادت بر ما بیابد، از همین اکنون باید آگاهانه و هدفمندانه، نماینده "سازمان همکاری اسلامی" مستقر در کابل را با تظاهرات علیه پاکستان و شعار قطع دست پاکستان در امور افغانستان به خصوص توزیع کمکها، تحت فشار قرار دهیم و نگذاریم که تاریخ ۴ دهه قبل تکرار گردد.

ادامه دارد

مبارزه علیه امپریالیسم، جزء لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!